

UIT DE SCHAAKWERELD.
De wereldberoemde Cubaansche schaakspeler Capablanca gefotografeerd tijdens zijn laatste simultaanséance met 30 spelers.

DE KEERZIJ

Er werd tweemaal gebeld en daarna hoorde men luid spreken in de vestibule. Lansdorp keek met een vragende uitdrukking naar zijn schoonzuster die aan tafel tegenover hem zat; hij zag dat ze bleek werd. Zij stond haastig op, zich even excuseerende en ging de kamer uit, de deur goed achter zich dicht trekkende. Zonder de minste nieuwsgierigheid babbelden de twee kleine meisjes door over den tenniswedstrijd.

„Papa zal ons wel meenemen," zei Lottie, vol overtuiging haar blonde krullen schuddende.

„Misschien zal hij geen tijd hebben," zei de meer ernstige Ella.

„O, papa heeft voor ons altijd tijd, en dan, 't is ten bate van zieke kinderen en papa zei dat we voor ze doen moeten wat we kunnen — om Japie," eindigde Lottie triomfantelijk.

Lansdorp hoorde maar half wat ze zeiden; hij spande zich in om naar het gesprek in de vestibule te luisteren.

Toen na eenige minuten mevrouw Lansdorp weer zitten ging keek hij haar onderzoekend aan. Zij hield opzettelijk haar gezicht afgewend, maar op iedere wang was er een roode plek die er niet geweest was en de hand die den trekpot ophield, beefde. Haar zwager nam haar nog altijd aandachtig op. Er waren lijntjes bij de oogen — dat waren misschien de slapelooze nachten bij den jongen; er waren er ook om de mondhoeken en rimpels op het voorhoofd — die waren er niet door den jongen. Bij de hoeken gingen de lippen in een zachte bocht omlaag met dien melancholieken trek, eigen aan hen die het lachen verleerd hebben.

Lansdorp keek haar zóó strak aan dat ze eindelijk zijn blik opving en er een diepe blos op haar magere wangen kwam.

„Hoe was Japie vannacht," vroeg hij.

„Rusteloos — tegen den morgen viel hij in slaap; ik was een groot deel van den nacht bij hem." Er lag een stilzwijgende uitlegging in die woorden.

Lansdorp nam er geen notitie van. „Louis zeker ook?" — even keek hij naar zijn broers stoel. — „Neen, — ik heb hem niet geroepen; — hij heeft gisteren die lange wandeling gemaakt om roode eikebladeren voor Japie te plukken; hij kwam laat en doodmoe thuis. Bovendien — ik zou toch niet hebben kunnen slapen."

„Daar komt hij," riep Lottie, in de handen klappende. „Papa, papa!"

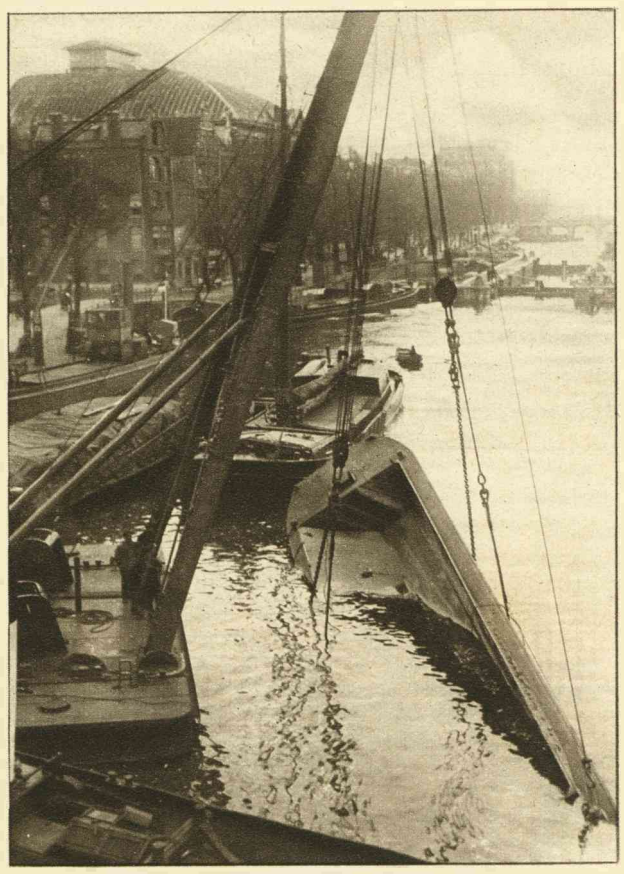
Ook Ella's gezichtje helderde op; 't was inderdaad alsof er een zonnestraal in de kamer viel. Er zijn van die menschen die zon en frissche lucht mee schijnen te brengen; papa was er zoo een.

Op weg naar zijn plaats hield hij even stil om aan de gouden en bruine krullen die om de stralende gezichtjes dansten, te trekken. Dadelijk begonnen de kinderen weer te babbelen. „Papa, 't is tóch een mooie dag," zei Lottie „Weet u nog dat ik om een hopje gewed heb dat 't mooi zou zijn?"

„En o, papa, het veld zal prachtig zijn om te tennissen," riep Ella. „U zult toch kunnen gaan, is 't niet?"

Papa lachte terwijl hij beide handen op zijn ooren hield.

„Stil, kinderen, gun mij den tijd om op adem te komen en met mama te praten. Goede morgen, Dirk. Wel, hoe was de nacht Lize? Hoe is 't met 't ventje?"

EEN ZANDSCHUIT GEZONKEN.
Verleden week zonk in den Amstel bij de Magere Brug te Amsterdam een zandschuit die na veel moeite door een hijschbok van de firma Schuiver gelicht werd. Onze foto werd genomen, juist op het moment dat de schuit boven water verschijnt. (*V.F.B.*)

„Zij was den geheelen nacht op," zei Lansdorp stroef.

„Waarom heb je me niet geroepen, Lize?" Papa's stem klonk verwijtend. „Je ziet er afgetobd uit. Ik zal jullie wat zeggen kinderen; wij zullen op Japie passen en mama na het ontbijt wat laten rusten." En zooals papa dit voorstelde terwijl hij zijn thee omroerde en ze toelachte klonk het als het prettigst denkbare voorstel. Maar eigenlijk zou alles, zelfs een bezoek bij den tandarts, als iets feestelijks klinken als het van hem kwam. Papa's oogen stonden zoo vroolijk en zijn lach was zoo aanstekelijk en alles van hem was zoo ongedwongen en vriendelijk — er was niemand die papa ooit echt knorrig gezien had. Oom Dirk was, bij hem vergeleken, als een lange rij cijfers naast een sprookje; en mama — zelfs mama was als een verhaal dat je graag leest, maar dat je toch neerslachtig maakt en je een eenigszins onbehaaglijk gevoel geeft. Maar papa — die begreep altijd alles! Je kon hem al den onzin die in je opkwam vertellen en nooit vond hij je mal; en het interesseerde hem hoe de vliegers opgegaan waren en of je die tennis-set die telkens deuce werd, gewonnen had. Mama luisterde dikwijls zóó afgetrokken dat je niet wist of ze 't gehoord had of niet en als ze zich inspande om te luisteren dan wist je nog niet of 't haar schelen kon; maar papa kon 't wél schelen. Hij leefde geheel mee. Altijd had hij den tijd om naar de games te gaan kijken en hij kende ieder meisje en iederen jongen die speelde bij naam, en hij begreep best waarom het serveeren van Max de Weerd „fijn" was; en hij was een autoriteit op het gebied van football en ping-pong, van dansen en van liefdadigheidsbazars en iemand dien men altijd kon raadplegen. Oom Dirk kon je heerlijk met je huiswerk helpen op een ernstige manier en op mama kon je altijd rekenen als er knoopen aan te naaien waren of als je pijn in de keel had of zoo iets. Maar als het op genieten aankwam, dan moest je papa hebben! —

Mama luisterde nu stilzwijgend naar de beraadslagingen over het tennisfeest ten bate van het kinderziekenhuis — telkens afgebroken door grappen en gelach — die gehouden werden terwijl papa zijn ei pelde en zijn thee dronk. Maar mama glimlachte niet eens en na een poosje ging zij naar boven naar Japie. Oom Dirk ontbeet verder met een norsch gezicht. „Arme mama," zei papa, „ze is doodop, ga nu als een paar lieve kinderen zien of je Japie niet bezig kunt houden. Ik kom zoodra ik mijn ei opheb."

„Maar papa," zei Lottie, „als we den geheelen morgen op Japie passen zult u ons toch meenemen vanmiddag, is 't niet? Het zal niet regenen, heusch niet papa!"

Weer lachte papa om haar.

„Daar zullen wij later over praten. Kom, weg met jullie

VOOR HONDENLIEFHEBBERS.
Een foto van een nest aardige jonge honden, die ons door een onzer abonné's werd toegezonden met het verzoek ze te plaatsen in ons blad.

EEN NIEUWE ZANGACADEMIE TE 'S-GRAVENHAGE.
Door de bekende zangleerares Cornelie van Zanten te Den Haag is verleden week aan de Laan Copes van Cattenburg een nieuwe zangacademie geopend. *Links*: een groep van leeraren en leerlingen; *rechts:* een intérieur van de academie.